

Ослободи се од емоционалног пол

Статистичари феминистичке провенијенције баратају податком да просечна српска жена за храњење, купање и пресвлачење наследника дневно потроши 67 минута, за дневну шетњу малишана утроши око 40 минута, пола сата инвестира у помоћ деци у изради школских задатака, а у дружењу и разговору с клинџима проведе сто минута дневно. Ту није урачунато време које проведе у молитвама да што касније сване дан када ће кћерка тражити да се пријави на неки кастинг за манекене и фото моделе, а син одустати од бубања хемијских формула и пожелети да се пријави на аудицију за "Великог брата" и изда аутобиографију својих несташлука из средње машинске школе.

Ова статистика постаје занимљивија када се упореди с податком да српски власници Адамове јабучице за оперативне послове око наследника пожртвовано потроше једанаест минута дневно – углавном у игри и дељењу васпитних лекција.

Просечна српска жена своје судбоносно "Да" изговара средином треће деценије, након што је мање или више успешно разрешила дилему – да ли да пред магичара изведе маминог сина, који је за борбу са животом квалификован колико и алпинисти-аматери који у освајање Килиманџара крећу с мапама северноиталијанских језера или татиног сина који од школе има "вишу личну", а од тате породични бизнис у коме му је Интерпол главни инострани партнер.

На венчању просечне српске жене обично је свекрва та која хвата "бидермајер", а сцене из антологијске серије "Позориште у кући" којима се од срца смејала цела бивша Југославија, јесу исте оне ситуације због којих плаче петина становника садашње Србије. Проучавајући фенг шуй уметност уређења стана, она врло брзо долази до закључка да је за срећу и благостање свих чланова њене породице битније да се из дне-вне собе избаци свекрва, а не фикус.

Просечна српска жена нема времена за фризера, козметичара, рекреацију и лекара, а нема времена ни да оде и прими награду "хероина социјалне транзиције", коју јој свих ових година додељују социјални аналитичари, одајући јој признање за очување породице у времену које је прохујало с вихором ратова и беде. Јер све своје слободно време она посвећује видању рана својој јачој половини, чија је ментална стабилност крхка попут порцуланске балерине из бакине предратне витрине и чији је мушки "его" у транзицији страдао фаталније од Наполеонове војске у бици код Ватерлоа. Младе даме које не желе да конкуришу за портрет "просечне" и које су на олтару пунолетства положили све илузије о љубави у рентираном стану с погледом на новобеоградски буваљак, кренуле су у лов на крупну транзициону дивљац. Нао-

ружане силиконским уснама, мегабрусхалтерима и микро сукњицама, модерне предаторке крећу у лов на српске капиталце, надајући се да ће баш оне заузети место на "Фендијевој" кожној гарнитурџи и с репортерима таблоида весело чаврљати о плановима за опремање деце себе. На високим потпетицама оне сваке вечери хрле ка Улици Страхинића бана и претварају Силицијумску долину у бесконачну модну писту по којој корачају њихове двојнице испегланих коса, пробушених пупкова и грудима који пркосе сили гравитације. Злобници тврде да се у овом дорћолском кварту склапа више купопродајних аранжмана него на Њујоршкој берзи. Купују се младост и лепота. Продају се душе. Сваки њихов излазак је судбоносно улагање у будућност, а њихова тела најважнији су улог у лутрији чији је главни згодитак спас од малених социјалних блокава. И бежање од скице за портрет "просечне српске жене".

(Пренетио са www.politika.co.yu)

Ствар избора

Ништа што радимо и што нам се дешава није извесније него време које нам пролази, дани који се нижу, један за другим а затим и године као и празници, државни, новогодишњи, божићни, лични и породични, јубилеји, годишњице и поводи. Знамо тако да је нешто било јуче, а да се ово дешава сутра и тако у недоглед. Долазећи нам празник, 8. март, изванредан као и други, обележава се код нас и у свету од почетка 20. века. Празник је припадница женског рода, а колико и како се празнује зависи од места и времена у коме се слави. Како је женама у овом простору и времену, у данима који нису 8. марта, друга је тема... Одабрали смо зато овај, нама занимљив став са www.politika.co.yu.

Да, али оно што вам ми поручујемо није су лажне наде за подизање морала, тако говоре сви који нешто јавно поручују. Дакле, ништа

такво, већ да се помирите се са оним што јесте и на чему сте. Из те позиције лакше ћете учинити корак напред у нешто што није лаж, брига, свега. Говорити о времену које је окрутно, људима који су лоши, стварима због којих се треба нервирати је непродуктивно. Времена су била, времена ће доћи и отићи, људи такође, а и ствари су пролазне. Несавршен је онај поред вас, време је неправди, људи у заблуди чине лоша дела... Помирите се са тим, а одмах затим учините избор добрих и паметних ствари које можете урадити. Нека Вам и тај један дан Празник жена, када вам чине поклоне и лепе речи, нека Вам је и само тај дан сва награда коју вам други дају. Јер Ви, чинећи добра дела, себи ћете поклонити много више, највише, себи ћете даривати и низ других радосних дана који трају али који ипак пролазе, пролазе и пролазе...

И. П.